

Hans Vandeweghe Sportjournalist
@hansvdw**column**

Palani Road

Toen alle argumenten om hem aan het bewegen te krijgen op waren en hij almaar meer klaagde over zijn verlamde onderbenen, vond ik de ultieme aansporing. Ik zei: "Pa, moest Marc Herremans in zijn voeten een tiende voelen van wat jij nu voelt, hij springt een gat in de lucht."

Pa knikte, zuchtte en probeerde nog eens uit zijn stoel te komen. Het heeft niet mogen baten, het immobilisme met daarbovenop een infectie werden hem fataal en donderdag heb ik afscheid genomen van de man die mij leerde sporten en door wie ik in de journalistiek ben terechtgekomen omdat ze mij bij de krant *Vooruit* herkennen als 'de zoon van'.

Op de pagina hiernaast staat zijn overlijdensbericht en neen, alstublieft, u hoeft mij niet te condoleren, daarvoor schrijf ik dit niet. Ik was zelfs al een

andere column begonnen over het waanzinnige idee om Marc Coucke voorzitter van de Profliga te maken, maar toen opende ik de digitale editie van *Het Nieuwsblad* en zag ik Marc Herremans (44) in volle glorie.

Nou ja, volle glorie, de kop liet iets anders vermoeden: "Griep, longontsteking en zware brandwonden: 'Maar ik blijf relativeren.'" Ik las het verhaal, stuurde hem een sms'je.

Marc Herremans is het ultieme rolmodel: nooit opgeven, altijd terugvechten en beseffen dat pijn en afzien een voorrecht is

Prompt kwam een bedankje terug. Marc Herremans had een maand in het ziekenhuis gelegen, nadat hij tijdens een griep een warmwaterkruik op zijn verlamde benen had gelegd. Die was ontploft. Gevolg: derdegraadswonden en ziekenhuisbacterie.

Nu is hij volgens de eigen Facebook terug: *from zero to human again*. *Again* is een stopwoordje geworden voor Marc Herremans.

Buiten categorie

Ik doe dit vak al een tijdje en sommige atleten hebben op mij diepe indruk gemaakt. Michael Jordan bijvoorbeeld – ik doe nu een knieval –, die ik zowat verafgoodde. Eddy Merckx was al gestopt toen ik hem beter leerde kennen, maar naar hem keek ik op als de man die mijn jeugd had gekleurd. Johan Crujff ben ik nog gaan interviewen als broekje, toen hij coach van Ajax was. Eén vraag heb ik gesteld en hij ratelde mijn bandje in de walkman vol. In trance stapte ik Voorland buiten.

Jordan, Merckx, Crujff, dat waren de *ordinary people*. Daar nog iets boven staan de buiten categorie, omdat ik met hen emotionele momenten heb beleefd en buitengewone gesprekken gevoerd: Robert

Van de Walle is daar een van, Marc Herremans is een andere.

Ik stond in 2001 tijdens de halve triatlon van Brasschaat precies op de plek waar hij instortte tijdens het lopen. Hij, de ex-paracommando en ex-daklegger, toen nog voorzien van alle fysieke capaciteiten waarmee hij was geboren, zou enkele maanden later deelnemen aan de Ironman van Hawaï. Ik dacht no way, maar hij werd toch mooi zesde en wilde daarna nog maar één

ding: Hawaï winnen.

Dat was in 2001. Op 28 januari van 2002 viel hij op Mirador de Haria op Lanzarote naast de weg op een rots en raakte verlamd. Geen tien maanden later stond hij opnieuw aan de start in Kona, als rolstoelatleet. Toen hebben ze hem doodziek uit het water moeten vissen, maar niet in 2003 en daar was ik bij.

Kijk naar de foto. Ziet u de diepte achter hem? Dat is geen optisch effect, maar het eerste stukje van Palani Road tot Kuakini Highway, een hobbel van 100 meter, stijgingspercentage haast 20 procent. Marc Herremans deed er vijf minuten over om zich naar boven te hijsen. Ik lag op het bloedhete asfalt met open mond te kijken: nooit heb ik meer pure wilskracht gezien als die dag bij het begin van zijn afsluitende marathon. Nog een geluk dat ik achter een knoet van een telelens lag, zo kon niemand mijn tranen zien.

Zoek op YouTube op 'to walk again' en aan het eind van de trailer van de echte film, die iedereen in de sport móét hebben gezien, zit die bewuste klim.

Marc Herremans is terug thuis en ik weet zeker dat hij erbovenop komt. Hij is het ultieme rolmodel voor elke

sporter, van recreant tot prof: nooit opgeven, altijd terugvechten en beseffen dat pijn en afzien een voorrecht is. Marc Herremans is mijn held, een voorbeeld, een weldoener via zijn stichting en een ongelooflijke inspirator. Volgende week komt het allemaal samen, als ik op Lanzarote zit. Per fiets bovengekomen aan de Mirador, waar Marc is gevallen, mijn eigen bedevaart van de wilskracht, zal ik hem eren zoals de afgelopen vijftien jaar.

► **Herremans hijst zich op wilskracht naar boven tijdens de Ironman van Hawaï editie 2003.**

© HANS
VANDEWEGHE